

Ойкумена

Микола Руденко

Цар помирав не від років та ран:
Він відкидав тягар життя земного —
Бо світ завоювавши, ні на гран
Не став багатший на знання про нього.

Вели цареві коней: вибирай.
Схиляли юнки перед ним рамена.
А імператор думав: де той край,
Що міг би стать межею ойкумени?

Смерть воїнів на суші й на човнах
Та лихоманка, та голодні мандри,
Та сотні башт на бойових слонах
Не зупинили війська Олександра.

А зупинила вість: за тим хребтом —
Ще не кінець. Лише початок, може...
Сам Арістотель скрюченим перстом
Цей вузлик розв'язать не допоможе.

Бо то є небокрай: до нього йдеш —
А він тікає понад ниви й гори.
Якщо немає в ойкумени меж,
То як від неї домогтись покори?

І цар помер. Відсутністю межі
Його звела природа до могили...
А я живу. Мене штики-ножі
Від безміру надійно захистили.

В'юниться віхола, немов змія, —
Підступно й хижо підповза до мене.
Між лазнею і нужником моя
Завіяна снігами ойкумена.

О неосяжний, вічний Тео-Пан!
Невже й на вишках теж твоя сторожа ?..

Мені до горла підступив паркан,
Кривавить дух колючка-загорожа.

І постає запитання старе,
Що визрівало в самоті недобрій:
Чи витримає серце, чи помре,
Коли відкриється для нього обрій?